

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 17Cb/49/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719202911
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Janotová
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2021:5719202911.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin v konaní pred sudkyňou Mgr. Katarínou Janotovou v právnej veci žalobcu: T. B. R., G.. X.XX.XXXX, V. M. XXXX/X, XXX XX M., právne zastúpený: JUDr. Janka Grolmusová, advokátka so sídlom: E.B. Lukáča 2, 036 01 Martin, IČO: 37 982 851 proti žalovanému: Poľnohospodárske družstvo "Valča", družstvo, so sídlom 038 35 Valča 1, IČO: 36 440 116, právne zastúpený: Advokátska kancelária BURIK s.r.o., so sídlom Nám. S. H. Vajanského 2, 036 01 Martin, IČO: 52 804 364 v konaní o zaplatenie sumy 70.657,16 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 33.259,67 € spolu s 8 % úrokom z omeškania zo sumy 33.259,67 € od 12.1.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku sumy 37.397,49 € spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 12.1.2019 do zaplatenia sa žaloba zamietá.

III. Žalovaný má voči žalobcovi právo na 6,12 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 11.7.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 58052,07 eura s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že bol členom žalovaného od 8.12.2006 do 12.12.2018. Jeho členstvo vzniklo na základe rozhodnutia predstavenstva družstva z 29.11.2006 a uhradením členského vkladu do nedeliteľného fondu družstva dňa 8.12.2006. Členstvo bolo ukončené dňom 12.12.2018 a to vystúpením z členstva. Žalobca má teda ukončených dvanásť rokov členstva. Pri skončení členstva má vystupujúci člen nárok na vyrovnací podiel, ktorý sa určí pomerom splateného členského vkladu doterajšieho člena, násobeného počtom ukončených rokov jeho členstva k súhrnu splatených členských vkladov násobených ukončenými rokmi ich členstva. Pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Pri určení výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, a ak to vyplýva zo stanov, aj v iných zabezpečovacích fondoch. Tak isto sa neprihliada na vklady členov s kratším ako ročným členstvom pred dňom, ku ktorému sa ročná účtovná závierka zastavuje. Žalovaný stanovil vyrovnací podiel žalobcu na sumu 52.113,07 eura a po odpočítaní zrážkovej dane vyplatil žalobcovi sumu 48.929,96 eura. Žalovaný nepostupoval podľa žalobcu správne, lebo skutočný počet rokov členstva žalobcu stanovil na jedenásť rokov. Do ukončených rokov členstva všetkých členov žalovaný neoprávnene zarátal iný počet rokov členstva u M. P. A. napriek tomu, že tento bol prijatý za člena rozhodnutím predstavenstva družstva zo dňa 9.2.2015, teda mal k 9.2.2018 tri roky ukončeného členstva. Žalovaný ďalej od čistého obchodného imania v sume 1.525.419,98 eura v rozpore s ustanovením § 233 ods.3 Obchodného zákonníka neoprávnene odpočítal sumu 475.092 eur (ostatné

kapitálové vklady) a takto neoprávnene znížil hodnotu čistého obchodného imania na sumu 1.050.327,96 eura. Dňa 15.2.2019 zaslal žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne žalovanému pokus o zmierne vysporiadanie veci. Na listinu odpovedal žalovaný s tým, že spôsoby výpočtu vyrovnacieho podielu sú mu jasné a známe a navrhol osobné stretnutie, ktoré sa uskutočnilo 5.4.2019, na ktorom bol prezentovaný výpočet vyrovnacieho podielu, ktorý žalobca považuje za nesprávny. Žalovaný na ďalší pokus o zmier nereagoval.

V priebehu konania žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne učinil procesný návrh a to zmenu žaloby v podobe jej rozšírenia s tým, že požadoval, aby súd zaviazal žalovaného na vyplatenie sumy vo výške 70.850,88 eur spolu s 8%-ným úrokom z omeškania od 12.1.2019 do zaplatenia a tiež ho zaviazal nahradiť trovy konania.

2. Súd vo veci rozhodol platobným rozkazom zo dňa 21.8.2019, voči ktorému podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že žalobca ako člen družstva vykonával na základe pracovnej zmluvy u žalovaného s dvojročnou prestávkou funkciu riaditeľa poľnohospodárskeho družstva, vedúceho živočíšnej výroby a vedúceho ekonomického úseku až do roku 2017. Následne žalobca požiadala družstvo, či by nemohol túto činnosť vykonávať ako živnostník. Družstvo mu vyšlo v ústrety a obe strany podpísali zmluvu o poskytovaní služieb č.1/2017 zo dňa 29.12.2016. Žalobca vykonával vyššie uvedené funkcie od založenia družstva v roku 2006 a zároveň bol členom predstavenstva družstva. Po vyplatení vyrovnacieho podielu vo výške 48.929,96 eura, ktorý podiel bol vyplatený z podkladov, ktoré žalobca zanechal vo svojej kancelárii po 12.12.2018 žalobca požadoval ďalšiu sumu vo výške 58.052,07 eura, ktorú odôvodňoval žalobca iným spôsobom výpočtu. Pre určenie výšky vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Čisté obchodné imanie družstva je stanovené sumou 1.050.327,98 eur a nie sumou 1.525.419,98 eur. Žalovaný predpokladá, že rozdiel v sume 475.092 eur tvorí nominálna hodnota vydaných družstevných podielnických listov, ktoré žalobca z neznámych dôvodov do výpočtu čistého obchodného imania započítal. Žalovaný uvádza, že s vydanými družstevnými podielnickými listami môžu disponovať iba ich držitelia. Môžu s nimi obchodovať, predávať ich a podobne. Žalovaný nemá možnosť akýmkoľvek spôsobom ich nadobudnúť ani ovplyvniť ich hodnotu ani rozsah obchodovania, resp. prevodov. Tiež žalovaný zastáva názor, že žalobca bol členom družstva jedenásť rokov. Žalobca tiež nesprávne deklaroval dĺžku členstva v družstve M.. A. iba tri roky. Ž. M.. A. ako dedičovi nevyplatil vyrovnací podiel a súčasne po prijatí za údajného nového člena nepožadoval od neho splatenie členského vkladu. Ak by žalobca vyplatil M.. A. ako dedičovi vyrovnací podiel a požadoval od neho po prijatí za nového člena splatenie členského vkladu, až potom by nastala skutočnosť, ktorú žalobca deklaruje v žalobe, že M.. A. je členom družstva iba tri roky. M.. A.G. je v skutočnosti dedičom členských práv a povinností po svojom otcovi B. A..

3. Na odpor písomne reagoval žalobca, ktorý uviedol, že pracovný pomer alebo služby na základe živnostenského oprávnenia nemajú nič spoločné s členstvom a sú to samostatné navzájom nezávislé kategórie. Žalobca bol členom družstva presne dvanásť rokov a trinásť dní. Žalobca odovzdával príslušné účtovné doklady pracovníčke žalovaného O.. C. od mája do decembra 2018, žalovaný nikdy od žalobcu nežiadal protokolárne odovzdanie týchto dokladov a preto žalobca považuje tvrdenie o zanechaní dokladov v kancelárii za účelové a dehoneštujúce jeho prácu. Pokiaľ ide o čisté obchodné imanie žalobca zotrval na svojom predchádzajúcom vyjadrení, uvádzanom v žalobe. Rovnako zotrval na svojich vyjadreniach aj ohľadom členstva M.. A.. K osvedčeniu o dedičstve čk. 18D/357/2014-93 bolo na strane 10. uvedené - vyrovnací podiel poručiťa v Poľnohospodárskom družstve Valča prevezme syn P. A.. Z predmetného je zrejmé, že M.. P. A. zdedil po svojom otcovi vyrovnací podiel. Pokiaľ teda podal prihlášku a bol dňom 2.2.2015 prijatý za člena družstva, tak 2.2.2018 skončil tretí rok jeho členstva.

4. K písomnému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na svojom predchádzajúcom vyjadrení v odpore. K odovzdávaniu dokladov žalovaný uviedol, že žalobca v dostatočnom predstihu nikdy nikomu neoznámil, že má v úmysle vzdať sa členstva v družstve. Jeho počítanie prebiehalo tak, že v deň, keď písomne oznámil ukončenie členstva v družstve, kontaktoval predsedu predstavenstva a informoval ho o tomto svojom rozhodnutí a tento deň bol i jeho posledným dňom na pracovisku. Predseda predstavenstva sa s ním v poobedňajších hodinách v krátku chvíľu stretol s tým, že ho odhovára od jeho úmyslu a požiadala ho, aby na pracovisku počkal, že sa o tom ešte porozprávajú. Žalobca tak neučinil a ešte pred ukončením svojej práce skôr odišiel z pracoviska. Za takejto situácie ani nemohlo dôjsť k protokolárnemu odovzdaniu dokladov. Pokiaľ ide o čisté obchodné imanie, z ktorého žalovaný pri svojom výpočte vychádzal, zotrval na svojom vyjadrení, uvedenom

v odpore. Pokiaľ ide o dĺžku členstva M.. A., tento podľa názoru žalovaného zdedil členské práva a povinnosti po svojom otcovi. Žalovaný nerozporuje vzorec pre výpočet vyrovnacieho podielu, ale jednotlivé položky v ňom dosadené.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie a vo veci rozhodol rozsudkom tak, že:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 70.657,16 € spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 12.1.2019 do zaplatenia zo sumy 70.657,16 €.

II. Vo zvyšku sumy 193,72 € a úrokov z omeškania zo sumy 193,72 € vo výške 8 % ročne od 12.1.2019 do zaplatenia sa žaloba zamietá.

III. Žalobca má voči žalovanému právo na 99,46 % - nú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Okresný súd konštatoval, že predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie pôvodne sumy 58.052,07 Eur s príslušenstvom s tým, že v priebehu konania žalobca rozšíril žalobu a okresný súd zmenu žaloby pripustil s tým, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 70.850,88 Eur s príslušenstvom. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že bol členom PD Valča a domáhal sa následne, ako z družstva vystúpil, doplatenia vyrovnacieho podielu. Dĺžku členstva žalobcu v uvedenom družstve mal okresný súd preukázanú, a to vznik členstva - ku dňu 29.11.2006 predstavenstvo družstva, ako vyplývalo z jeho rozhodnutia, schválilo žalobcu za člena družstva a on následne uhradil členský vklad do nedeliteľného fondu dňa 8.12.2006, čo bol moment rozhodný pre vznik členstva. Uvedené bolo v súlade s § 227 ods. 4 Obchodného zákonníka, čo sa premietlo aj do Stanov družstva, konkrétne do druhej časti Článku 7 písm. b). Okresný súd konštatoval, že predpokladom vzniku členstva počas trvania družstva bolo podanie písomnej prihlášky za člena, čo mal preukázané prihláškou žalobcu za člena družstva a jej prijatie predstavenstvom družstva, avšak vznik členských práv bol podmienený splnením základnej vkladovej povinnosti podľa ust. § 223 13Cob/125/2020 4 ods. 4 Obchodného zákonníka. Okresný súd mal preukázané, že k vzniku členstva žalobcu došlo dňa 8.12.2006. Členstvo bolo ukončené dňa 12.12.2018, čo bolo preukázané listinou označenou ako Vystúpenie z členstva - oznámenie, ktorou žalobca oznámil žalovanému, že vystupuje z členstva v družstve doručením oznámenia, čo bol postup v súlade Článkom 12, druhá časť Stanov družstva. Z uvedeného okresný súd ustálil trvanie členstva žalobcu v družstve od 8.12.2006 do 12.12.2018. Podľa okresného súdu dĺžka členstva sa počíta nie na kalendárne, ale na bežné roky, to znamená, že žalobca bol členom družstva 12 rokov.

Okresný súd konštatoval, že po skončení členstva v družstve vznikol žalobcovi nárok na vyrovnací podiel podľa § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalovaný stanovil tento podiel vo výške 52.113,07 Eur a po odpočítaní zrážkovej dane vyplatil žalobcovi dňa 14.1.2019 sumu 48.929,96 Eur.

Okresný súd poukázal na to, že výpočet výšky vyrovnacieho podielu bol medzi stranami sporný. Žalovaný namietal, že síce použitý vzorec na výpočet vyrovnacieho podielu je správny, avšak boli dosadené do neho nesprávne položky.

Podľa § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka, vyrovnací podiel sa určí pomerom splateného členského vkladu doterajšieho člena násobeného počtom ukončených rokov jeho členstva k súhrnu splatených členských vkladov všetkých členov násobených ukončenými rokmi ich členstva.

Pokiaľ išlo o splatenie členského vkladu žalobcu, tento za rok predstavoval sumu 6.640,- Eur a za 12 rokov celkovo sumu 79.680,- Eur. Splatenie členského vkladu za rok vo výške 6.640,- Eur nebolo medzi stranami sporné, sporná bola len dĺžka členstva vzhľadom na počet rokov, keď žalovaný ustálil členstvo na kalendárne roky, a teda na 11 rokov členstva.

Podľa názoru okresného súdu sa počítajú roky bežné, teda splatený členský vklad za rok mal byť vynásobený počtom 12 rokov, a preto dospel k výslednej sume splateného členského vkladu násobeného počtom rokov ukončeného členstva u žalobcu na sumu 79.680 Eur. Keďže pri skončení členstva v družstve má vystupujúci člen nárok na vyrovnací podiel, ktorý sa určí pomerom splateného členského vkladu doterajšieho člena násobeného počtom ukončených rokov jeho členstva k súhrnu splatených členských vkladov násobených ukončenými rokmi ich členstva, tak potom položku 79.680 Eur bolo potrebné vydeliť súhrnom splatených členských vkladov násobených ukončenými rokmi ich členstva. Z listiny na č.l. 171 - 174 spisu vyplývalo, že súhrn členských vkladov všetkých členov násobených počtom rokov členstva predstavoval sumu 1.472.088 Eur. Podľa okresného súdu však táto

suma nebola nesprávna, pretože pán Róbert Salíni bol žalovaným považovaný a aj v súčasnej dobe je žalovaným považovaný za člena, vzhľadom na dedičské Osvedčenie Okresného súdu Martin sp. zn. 18D/387/2014 v spojení s opravnou doložkou. Podľa okresného súdu však P. A. nezdedil členstvo, ale vyrovnací podiel po svojom otcovi B. A., preto od sumy 1.472.088 Eur bolo potrebné odpočítať sumu členského vkladu za 12 rokov u B. A. (riadok č. 22 uvedenej listiny), a to sumu 482.064 Eur z dôvodu, že P. A. členstvo v družstve nezdedil, zdedil vyrovnací podiel a nikdy nezaplatil základný členský vklad, až ktorého zaplatením v zmysle zákona aj stanov vzniká členstvo, a preto podľa názoru okresného súdu P. A. nikdy nebol a ani v súčasnej dobe nie je členom družstva.

Ak teda od sumy 1.472.088 Eur sa odráta suma 482.064 Eur, výsledkom bola suma 990.024 Eur. Následne, podelením výslednej sumy splateného členského vkladu žalobcu, vynásobeného počtom rokov ukončeného členstva, teda suma 79.680 Eur, delene suma 990.024 Eur, jej výsledkom bola suma 0,0804829, čo je koeficient, ktorým následne má byť vynásobené čisté obchodné imanie, pričom čisté obchodné imanie je podľa ust. § 6 ods. 3 Obchodného zákonníka obchodný majetok po odpočítaní záväzkov vzniknutých podnikateľovi v súvislosti s podnikaním, avšak podľa ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, ak to vyplýva zo Stanov, ale aj iných zabezpečovacích fondoch. Takisto sa neprihliada na vklady členov s kratším ako ročným členstvom pred dňom, ku ktorému sa ročná účtovná závierka zostavuje.

Okresný súd konštatoval, že pri určení čistého obchodného imania vychádzal z účtovnej závierky v roku 2017, keďže žalobcovi zaniklo členstvo v roku 2018. Čisté obchodné imanie potom predstavovalo sumu 1.525.420 Eur, ku ktorému okresný súd dospel z účtovnej závierky na č.l. 20 spisu, kde od vlastného obchodného imania v sume 2.658.587 Eur odpočítal zákonné rezervné fondy 1.133.167 Eur, čo bolo čisté obchodné imanie, od ktorého však podľa okresného súdu žalovaný neoprávnene odpočítal položku ostatné kapitálové fondy vo výške 475.092 Eur, pretože to bolo v rozpore s ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, pretože v stanovách takáto možnosť odpočítania nebola uvedená. Keďže obchodné imanie stanovil na 1.525.420 Eur po vynásobení koeficientom 0,0804829, výsledkom bola suma 122.770,22 Eur, čo je výška vyrovnacieho podielu žalobcu. Okresný súd mal preukázané, že žalovaný vyplatil žalobcovi sumu 52.113,07 Eur, ktorú bolo potrebné od vyrovnacieho podielu odpočítať a výsledkom bola suma 70.657,15 Eur, čo bol doplatok na vyrovnacom podiele žalobcu.

6. Proti rozsudku, konkrétne proti výrokom I. a III. podal odvolanie žalovaný.

Žalovaný uviedol, že okresný súd v odseku 30. vyslovil právny názor, podľa ktorého sa dĺžka členstva počíta nie na ukončené kalendárne, ale bežné roky, z čoho vyvodil, že žalobca bol členom družstva 12 rokov a nie 11 rokov, čo má vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu. Právny názor žalovaného podľa ust. § 232 ods. 2 Obchodného spočíval v tom, že má ísť o roky kalendárne, v zmysle ktorého názoru predložil okresnému súdu aj prílohu obsahujúcu zoznam členov, kde v stĺpci „r.č.“ sú uvedené roky členstva vypočítané na kalendárne roky (nie na bežné roky) a v ďalších stĺpcoch je uvedený zaplatený členský vklad a súčin týchto dvoch položiek, z ktorej prílohy okresný súd pri rozhodnutí vychádzal. Okresný súd prijatým výkladom zákona zmenil roky členstva u žalobcu z 11 kalendárnych rokov na 12 bežných rokov, teda zmenil položku 12. tabuľky na č.l. 171 a vypočítal aj nový súčin vo výške 79.680 Eur (6.640 x 12), z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. U ostatných osôb však tieto roky z kalendárnych na bežné pri výpočte nezmenil. Zmenená bola len položka v prospech žalobcu. U ostatných položiek sa v rámci 131 z nich takisto mali povýšiť roky členstva o jeden rok, čo okresný súd nezohľadnil, čo má dopad na výpočet koeficientu, ktorým má byť vynásobené čisté obchodné imanie. Navyiac, okresný súd síce povýšil členstvo žalobcu o 1 rok na 12 rokov, a teda mu povýšil aj súčin na 79.680 Eur, avšak vo výslednom súčine na konci tabuľky túto skutočnosť nezohľadnil a vychádzal z výsledného súčinu 1.472,88 Eur. Žalovaný preto predložil tabuľku totožnú s tabuľkou na č.l. 171 až č.l. 174 spisu, s vyznačenou zmenou rokov členstva z kalendárnych na bežné, ktorá je vyznačená symbolom „x“ v stĺpci „r.č.“, pričom výsledný súčin pri takejto zmene nie je 1.472.088 Eur, ale 1.487.160,80 Eur, čo má vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu, keďže pri výpočte koeficientu okresný súd vyslovujúci názor, že M. A. nie je členom družstva, mal odrátať sumu 482.064 Eur od sumy 1.487.160,80 Eur (nie od 1.472.088 Eur - zrejme správne malo byť uvedené 1.472.088 Eur), a dostal by 1.005.096,80 Eur (nie 990.024 Eur). Z toho vyplýva, že koeficient by bol vypočítaný vo výške 0,079276 (79.680 / 1.005.096,80) - nie vo výške 0,0804829 - a vyrovnací podiel by bol súčinom koeficientu a čistého obchodného imania, a to vo výške 120.929,20 Eur (0,079276 x 1.525.420 Eur) - nie vo výške 122.770,22 Eur (0,0804829 x 1.525.420). Tým bola založená vada v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, pretože na základe vysloveného právneho názoru (kalendárne/bežné roky), tento svoj názor okresný súd nezohľadnil pri výpočte vyrovnacieho podielu

u všetkých členov družstva, ale iba u žalobcu, a tým nesprávne vyhodnotil roky členstva u ostatných členov v družstve, čo malo vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu.

Žalovaný ďalej poukázal na to, že v konaní sa v dňoch 10.3.2020 - 11.03.2020 vyskytli novoty. Sporným v konaní sa stalo samotné členstvo M.. P. A. v družstve, teda či M.. A. zdedil vyrovnací podiel, alebo členské práva a povinnosti, na základe ktorých si následne uplatnil členstvo. Žalovaný uviedol, že dňa 10.03.2020 bola notárkou JUDr. Irenou Kolcunovou, na základe listu žalovaného zo dňa 09.03.2020 a žiadosti M.. A. zo dňa 09.03.2020, vydaná opravná doložka sp. zn. 18D 357/2014-115, Dnot 190/2014 k osvedčeniu o dedičstve sp. zn. 18D 357/2014-93, Dnot 190/2014 zo dňa 12.01.2015, podľa ktorej M.. A. zdedil:

- členské práva a povinnosti spojené s členstvom poručiteľa v Poľnohospodárskom družstve "Valča", družstvo 038 35 Valča 1, IČO: 36 440 116, vzťahujúce sa k členskému vkladu poručiteľa, ktorý predstavuje 1.212-násobok základného členského vkladu vo výške
Eur = vo výške 40.238,40 Eur.

Formulácia, že M.. A. zdedil „vyrovnací podiel“, bola zrejmom nesprávnosťou v pôvodnom osvedčení o dedičstve, ktorá vznikla nesprávnym výkladom zákona. Žalovaný poukázal na ust. § 232 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka, z ktorých je zrejmé, že pri smrti člena družstva nie je možné zdediť vyrovnací podiel. Zdediť je možné len členské práva a povinnosti a následne môže dedič o členstvo požiadať. Až keď sa dedič členom družstva nestane, vznikne mu právo na vyrovnací podiel, nie skôr (obdobne rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22 Cdo 1523/2000 zo dňa 12.06.2001). Predmetom dedičského konania preto nemohol byť nárok na vyrovnací podiel, keďže ten v danom čase neexistoval a mohol by existovať iba za situácie, ak by poručiteľ vystúpil z družstva za jeho života a pred vyplatením vyrovnacieho podielu by zomrel, čím by nárok na vyrovnací podiel prešiel na dediča. Žalovaný poukázal na ust. § 366 písm. d) CSP s tým, že opravná doložka k osvedčeniu o dedičstve bola vydaná až dňa 10.03.2020, a preto ju bez svojej viny nemohol súdu predložiť skôr, a preto navrhol, aby bola vykonaná ako listinný dôkaz v odvolacom konaní. Čo sa týka osobitne možnosti opravy osvedčenia o dedičstve takouto formou, tak táto oprava je v zmysle § 43 ods. 2 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti možná, nakoľko sa jedná o zrejmu nesprávnosť, v ktorej súvislosti poukázal na obdobnú prax v ČR vyplývajúcu z rozhodnutí NS ČR sp. zn. 27Cdo 1151/2017.

Žalovaný členstvo M.. A. považoval za preukázané, nakoľko došlo k vydaniu opravnej doložky, čo konvalidovalo jeho prihlášku zo dňa 30.01.2015 a rozhodnutie predstavenstva o jeho prijatí zo dňa 09.02.2015 (č.l. 68 a nasl.). Napriek uvedenému M.. A. požiadal z opatrnosti o opätovné prijatie za člena družstva dňa 11.03.2020 a k žiadosti predložil osvedčenie o dedičstve vrátane všetkých opravných doložiek, a teda aj doložky zo dňa 10.03.2020, podľa ktorej nepochybne zdedil členské práva a povinnosti poručiteľa spojené s jeho členstvom v družstve. Predstavenstvo rovnakého dňa väčšinou hlasov prijalo uznesenie č. 6/2020 a súhlasilo s prijatím M.. A. za člena, rovnako z opatrnosti, aj napriek domnienke o platnosti pôvodnej prihlášky a pôvodného rozhodnutia predstavenstva na podklade osvedčenia o dedičstve, čo potvrdzuje Zápisnica z mimoriadneho predstavenstva zo dňa 11.03.2020, ako aj listina prítomných členov. Navyše, s M.. A. sa od pôvodného rozhodnutia predstavenstva vždy jednalo ako s členom družstva, žiadny vyrovnací podiel mu z toho dôvodu vyplatený nebol a nikto jeho členstvo až do vzniku tohto sporu nespochybňoval.

Prihláška M.. A. zo dňa 11.03.2020 ako aj uznesenie predstavenstva č. 6/2020 sú taktiež novými dôkazmi, ktoré vznikli až 11.03.2020, z ktorého dôvodu ich žalovaný bez svojej viny súdu nemohol predložiť, a preto navrhol, aby boli vykonané ako listinné dôkazy v odvolacom konaní. Žalovaný ďalej s poukazom na § 460 Občianskeho zákonníka uviedol, že členstvo dediča v družstve je odvodené od členstva jeho právneho predchodcu - poručiteľa a ide o odvodený vznik členstva. Nakoľko dedič vstupuje do právneho postavenia poručiteľa ku dňu jeho smrti, stáva sa členom družstva takisto ku dňu smrti poručiteľa, a to bez ohľadu na to, či sa stáva členom družstva zo zákona, či vzniku členstva musí predchádzať jeho žiadosť o členstvo, ktorá musí byť prípadne spojená so súhlasom predstavenstva. Mal za nepochybné, že M.. A. je členom družstva a členom družstva sa stal ku dňu smrti poručiteľa, t.j. ku dňu 25.06.2014 s poukazom na § 232 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 460 Občianskeho zákonníka a Článku 7 písm. d) Stanov družstva zo dňa 03.01.2010, resp. 29.03.2019. Pri výpočte vyrovnacieho podielu člena družstva, ktorý zdedil členské práva a povinnosti od svojho právneho predchodcu, je potrebné do počtu ukončených rokov jeho členstva, ktoré sa zohľadňujú pri určení výšky vyrovnacieho podielu, zahrnúť aj dobu členstva jeho právneho predchodcu, teda poručiteľa, v ktorej súvislosti poukázal na uznesenie NS ČR sp. zn. 29Cdo 136/2011 zo dňa 28.03.2012. Nakoľko okresný súd vyslovil, že M.. A. sa členom družstva nikdy nestal, tento názor za tohto stavu neobstojí, a preto sú dané odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) v spojení s § 366 písm. d) CSP.

Žalovaný uviedol, že členstvo M.. A. v družstve výrazne ovplyvňuje výpočet vyrovnacieho podielu žalobcu, keďže okresný súd pri výpočte koeficientu nemal od sumy 1.472.088 Eur (resp. 1.487.160,80 Eur - ako malo byť správne) odpočítavať sumu členského vkladu za 12 rokov u M.. A. v sume 482.064 Eur. Správny výpočet by pri zarátaní členstva M.. A. mal byť nasledovný:

$79.680 (\text{vklad žalobcu} \times 12 \text{ rokov}) : 1.487.160,80 (\text{súhrn člen. vkladov všetkých} \times \text{počet rokov}) = 0,053579$ (koeficient)

$0,053579 (\text{koeficient}) \times 1.525.420 (\text{čisté obchodné imanie}) = 81.730,48 \text{ Eur}$ (vyrovnač podiel).

Z uvedeného by nebola výsledná suma vyrovnacieho podielu 122.770,22 Eur ako ju vypočítal okresný súd, ale v sume 81.730,48 Eur, a teda doplatok by bol len vo výške 29.617,41 Eur (81.730,48 Eur - 52.114,07 Eur), t.j. o 41.039,75 Eur menej.

Žalovaný ďalej namietal, že okresný súd sa po právnej stránke nevysporiadal s charakterom Družstevných podielnických listov (ďalej len „DPL“) ako cenných papierov a ich účtovaním, a preto nesprávne posúdil, že sa na túto „účtovnú položku“ má prihliadať pri výpočte vyrovnacieho podielu a má byť zahrnutá do čistého obchodného imania. Uviedol, že na účte č. 413 4000 „ostatné kapitálové fondy - vydané DPL“ je u žalovaného účtovaná menovitá hodnota vydaných družstevných podielnických listov (riadok 86 účtovnej závierky - čl. 111 spisu), ako už uviedol vo vyjadrení zo dňa 04.10.2019. Táto skutočnosť nebola rozporovaná, a preto je nesporná. Uvedené potvrdzuje aj vyjadrenie žalobcu na rube čl. 96, ods. 3, v ktorom uvádza, že „Stanovy družstva.... neobsahovali ani ustanovenia o fonde podielnických listov, na ktoré by sa nemalo prihliadať“. Žalobca teda rozporoval len to, že sa na túto účtovnú položku v rámci čistého obchodného imania má prihliadať a bola neoprávnene odpočítaná. Družstevný podielnický list podľa zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch je cenný papier, s ktorým sú spojené práva jeho majiteľa, upravené zákonom č. 42/1992 Z.z. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách (§ 17d ods. 1, 3 tohto zákona). Podľa ust. § 17d ods. 3 zákona č. 42/1992 Z.z. podielnik má najmä právo pri likvidácii družstva a v konkurznom konaní a v konaní o vyrovnaní má podielnik postavenie veriteľa. Pokiaľ má v konkurznom konaní podielnik postavenie veriteľa voči družstvu, má tento cenný papier charakter budúceho záväzku, a teda v žiadnom prípade nemôže byť aktívom, ktoré sa pričíta k čistému obchodnému imaniu, ale naopak, má sa od neho odpočítavať. Okresný súd sa nezaoberal tým, čo je v riadku 86 účtovnej závierky pod pojmom „Ostatné kapitálové fondy (413)“ účtované a neposkytol k tomu svoje právne odôvodnenie, len konštatoval, že položka „Ostatné kapitálové fondy“ vo výške 475.092,- Eur bola neoprávnene odpočítaná z dôvodu rozporu s § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka. Podľa žalovaného menovitá hodnota DPL účtovaná v rámci samostatného analytického účtu v rámci účtu 413, t.j. na účte č. 413 4000, nie je zabezpečovacím fondom v zmysle ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka. Zaúčtovanie menovitej hodnoty nie je zdrojom akýchkoľvek prostriedkov, ktoré by slúžili na „zabezpečenie“ alebo „rezervy“ družstva. V zmysle postupu od T.. R. zo dňa 12.07.2019 (č.l. 175) je zrejmé, že v rámci účtu 413 môžu byť účtované aj iné položky, napr. zabezpečovacie kapitálové fondy alebo aj vydané DPL, ktoré však nemajú v žiadnom prípade charakter „zabezpečovacieho fondu“. Skutočnosť, že na účte č. 413 sa môžu účtovať rôzne položky s rôznym charakterom, vyplýva aj z § 59 ods. 6 opatrenia MF SR č. 23054/2002-92 zo dňa 16.12.2002 (č.l. 228). Z uvedeného vyplýva, že § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka je na túto položku neaplikovateľný, a preto je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h), b) CSP.

Žalovaný dal do pozornosti právny názor, podľa ktorého má byť táto položka odpočítaná s poukazom na charakter tohto cenného papiera podľa ust. § 6 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka. Uviedol, že účtovná menovitá hodnota vydaných DPL nie je obchodným majetkom slúžiacim alebo určeným na podnikanie, pretože sa reálne s touto účtovnou položkou nedá vôbec nakladať a od počiatku zaúčtovania až doteraz zostala jej výška nezmenená. Účtovná menovitá hodnota vydaných DPL tak nie je obchodným majetkom, a preto ju nemožno zaradiť do čistého obchodného imania. Pokiaľ by táto položka bola odpočítaná, tak čisté obchodné imanie nie je 1.525.420 Eur, ale suma 1.050.328 Eur a žaloba by za akceptácie ostatných argumentov, ktoré žalovaný uviedol, bola zamietnutá v celom rozsahu, pretože žalobcovi bol vyplatený vyrovnací podiel vo výške 48.929,96 Eur

(pred odpočítaním dane vo výške 52.113,07 Eur). Pretože okresný súd neaplikoval uvedenú právnu úpravu, je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Zároveň žalovaný namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s tým, že ak sa má od vypočítaného vyrovnacieho podielu odpočítavať zrážková daň, teda z 52.113,07 Eur, bolo po odpočítaní zrážkovej dane pôvodne vyplatených žalobcovi 48.929,96 Eur, tak nemal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 70.657,16 Eur, ale na zaplatenie sumy, z ktorej zrážková daň mala byť odpočítaná, pretože zaviazaním na celú sumu bude musieť byť táto vyplatená žalobcovi, pričom však časť tejto sumy by mala byť odvedená daňovému úradu, resp. Slovenskej republike, ktorá nie je žalobcom v tomto spore.

Nakoľko sa okresný súd nevysporiadal s odpočítaním zrážkovej dane, je rozhodnutie nepreskúmateľné a nedostatočne zdôvodnené, čo zakladá odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

7. Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 13Cob/125/2020 o odvolaní rozhodol tak, že:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/49/2019-230 zo dňa 23. januára 2020 v napadnutom výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu

70.657,16 Eur spolu s 8% úrokom z omeškania ročne od 12.1.2019 do zaplataenia zo sumy

70.657,16 Eur v spojení so závislým výrokom III., podľa ktorého žalobca má voči žalovanému právo na 99,46%-nú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, z r u š u j e a v tejto časti v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

V odôvodnení uznesenia sa uvádza, že :

Medzi stranami nebola vyvolaná spornosť ohľadom skutočností, že žalobcovi vzniklo členstvo dňa 8.12.2006, ktoré bolo ukončené dňa 12.12.2018, že došlo k vzniku nároku žalobcu na vyrovnací podiel (ust. § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka), že žalovaný stanovil tento podiel vo výške 52.113,07 Eur a po odpočítaní zrážkovej dane dňa 14.1.2019 vyplatil žalobcovi sumu 48.929,96 Eur.

8. Sporným v konaní bola dôvodnosť výšky uplatneného nároku, keď žalovaný v rámci obrany v podanom odpore a v konaní pred súdom prvej inštancie síce potvrdil správnosť použitého vzorca na výpočet vyrovnacieho podielu, avšak namietal dosadenie nesprávnych položiek, na ktorom tvrdení zotrval i v odvolacom konaní. Žalovaný nesúhlasil s právnym názorom okresného súdu, že dĺžka členstva sa počíta na bežné roky, v dôsledku čoho zmenil položku 12. tabuľky na č.l. 171 spisu, čím došlo k povýšeniu súčiny, avšak vo výslednom súčine uvedenom na konci tabuľky na č.l. 174 spisu to zmenené nebolo a ani u ostatných členov uvedených v zozname, nesprávne posúdil samotné členstvo M.. A., nevyporiadal sa s účtovnou položkou „ostatné kapitálové fondy“, odpočítaním zrážkovej dane, čo malo podstatný vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu žalobcu. K týmto tvrdeniam žalovaný doložil listiny - a to svoj tabuľkový výpočet, Opravnú doložku k osvedčeniu o dedičstve zo dňa 10.3.2020, ktorú bez vlastnej viny nemohol doložiť skôr (č.l. 245-250 spisu). Žalovaný ďalej namietal, že k okresným súdom priznanému úroku z omeškania 8% ročne zo sumy 70.657,16 Eur od 12.1.2019 do zaplataenia absentuje v rozhodnutí právne odôvodnenie, čo robí napadnutý rozsudok nepreskúmateľným.

9. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu žalovaného v tom, že okresný súd v odôvodnení rozhodnutia neuviedol skutkové a právne dôvody vo vzťahu k priznanému príslušenstvu žalovanej istiny, a to 8% úroku z omeškania ročne od 12.01.2019 do zaplataenia zo sumy

70.657,16 Eur, krajský súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom, jeho odôvodnením konštatuje, že tento odvolací dôvod bol namieste, pretože skutočne v odôvodnení napadnutého rozsudku odôvodnenie priznaného príslušenstva tak po skutkovej, ako i právnej stránke absentuje.

10. Vo vzťahu k žalovaným namietaným nesprávnym položkám, ktoré boli dosadené do použitého vzorca, a to týkajúce sa dĺžky členstva žalobcu, samotného členstva M.. A., účtovnej položky „ostatné kapitálové fondy“, odpočítanie zrážkovej dane, ktoré položky majú podstatný vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu žalobcu, krajský súd považuje za potrebné poukázať na relevantnú právnu úpravu § 231 ods. 1 až 5 Obchodného zákonníka.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení nepochybne vyplýva, že zánikom členstva vzniká bývalému členovi družstva nárok na vyrovnací podiel. Stanovy nesmú tento nárok vylúčiť. Vyrovnacím podielom sa rozumie majetkový nárok bývalého člena, ako aj nárok dediča, ktorý sa nestal členom družstva. Z vykonaného dokazovania nebolo spochybnené, a to ani odvolateľom v odvolacom konaní, že k vzniku členstva žalobcu došlo dňa 08.12.2006 a jeho členstvo bolo ukončené dňa 12.12.2018, čo preukázala listina, označená „Vystúpenie z členstva - oznámenie“. Odvolateľ nespochybnil to, že členstvo žalobcu u žalovaného trvalo v období od 08.12.2006 do 12.12.2018.

11. Vo vzťahu k určeniu vyrovnacieho podielu, jedným z kritérií je výška splateného členského vkladu a počet ukončených rokov členstva. Odvolací súd považuje za potrebné súhlasiť so záverom okresného súdu, že dĺžka členstva sa nepočíta na kalendárne, ale na bežné roky. Z uvedeného potom pre výpočet vyrovnacieho podielu podľa zákona je rozhodujúci počet ukončených rokov členstva, t.j. rokov bežných a nie kalendárnych tak, ako

to tvrdil žalovaný. Okresný súd preto správne vyjadril, že splatený členský vklad za rok mal byť potom vynásobený počtom 12 rokov, teda doba 12 rokov bolo rozhodujúcim počtom ukončených rokov členstva žalobcu u žalovaného.

Na druhej strane je však potrebné súhlasiť so žalovaným v tom, že pokiaľ okresný súd pristúpil k matematickému výpočtu vyrovnacieho podielu žalobcu vychádzajúc z údajov doloženej tabuľky na č.l. 171 - 174 spisu, jeho postup nebol celkom správny.

V prvom rade je potrebné zo strany odvolacieho súdu uviesť, že okresný súd síce správne vychádzal z 12 rokov členstva žalobcu, čo vynásobil výškou splateného členského vkladu v sume 6.640 Eur, t.j. $12 \times 6.640 = 79.680$ Eur, avšak tento výsledok nepremietol do sumy súhrnu členských vkladov podľa spodnej časti tabuľky na č.l. 174 spisu. Teda, ak okresným súdom vypočítaný pomer splateného členského vkladu žalobcu násobený počtom ukončených rokov nevychádzal zo sumy uvedenej v kolónke „súčin“ riadku 12. tabuľky, t.j. zo sumy 73.040 Eur, ale zo sumy 79.680 Eur, tak toto navýšenie o 6.640 Eur sa malo odraziť v položke súhrn splatených členských vkladov všetkých členov v sume 1.472.088 Eur, k čomu nedošlo. Pokiaľ okresný súd pri výpočte koeficientu vychádzal ako zo základu z údajov súhrnu splatených členských vkladov všetkých členov v sume 1.472.088 Eur (po odpočítaní sumy členského vkladu B. A.), jeho postup nebol správny.

Námietka žalovaného, že okresný súd podľa tabuľky na č.l. 171 spisu nezmenil roky členstva u iných členov, len u žalobcu, nebola zhodnotená ako dôvodná, pretože skutočnosť týkajúca sa dĺžky členstva iných, ďalších členov okrem žalobcu a M.. A., tvrdená a ani dokazovaná v konaní pred súdom prvej inštancie nebola. Je však potrebné súhlasiť, že koeficient, ktorý bol potom okresným súdom použitý pri výpočte vyrovnacieho podielu, nemohol byť správny.

12. Ďalšia námietka žalovaného sa týkala okresným súdom nesprávne vyhodnoteného členstva M.. A. v družstve. Vo vzťahu k členstvu M.. A.G. okresný súd vyjadril záver, že M.. A. členstvo v družstve nezdedil, zdedil vyrovnací podiel, nezaplatil základný členský vklad, až ktorého zaplatením vzniká členstvo, a preto nikdy nebol a ani v súčasnosti nie je členom družstva.

Krajský súd vo všeobecnosti poukazuje na ust. § 232 Obchodného zákonníka, ktoré upravuje prechod členstva a s ním spojených práv a povinností v prípade smrti člena fyzickej osoby. Smrťou fyzickej osoby členstvo v družstve zaniká, t.j. zaniká členský vzťah k družstvu. V dôsledku univerzálnej sukcesie vstupuje dedič ex lege do všetkých práv a povinností zomrelého člena, vrátane práv a povinností vyplývajúcich zo stanov družstva, s výnimkou členstva v družstve, o ktoré môže dedič družstvo požiadať. Z tohto dôvodu je postavenie dediča vo vzťahu k družstvu rovnaké, ako postavenie jeho právneho predchodcu. Do členských práv a povinností poručiťľa vstupuje dedič na základe právnej skutočnosti, ktorou je smrť doterajšieho člena (§ 460 Občianskeho zákonníka) za predpokladu, že požiada družstvo o členstvo a predstavenstvo vysloví súhlas, ak sa vyžaduje. Teda podmienkou vzniku členstva dediča v družstve (na rozdiel od bytového družstva) je jeho žiadosť o členstvo. V prípade, ak dedič o členstvo v družstve požiada a predstavenstvo družstva s touto žiadosťou súhlasí, stáva sa dedič členom družstva namiesto svojho právneho predchodcu.

Z listín nachádzajúcich sa v spisovom materiáli na č.l. 66, 68 spisu vyplynulo a medzi stranami nebolo sporné to, že M.. P. A. je dedičom po nebohom B. A., ktorý zomrel dňa 25.06.2014. M.. P. A. uskutočnil Žiadosť o prijatie za člena PD „Valča“, družstvo, datovanú dňom 30.1.2015 (č.l. 66 spisu), v ktorej bolo uvedené, že „Ja dolupodpísaný M.. P. A., s uvedením dátumu narodenia, žiadam predstavenstvo družstva o prijatie za člena družstva na základe Osvedčenia o dedičstve 18D 357/2014-93 po mojom otcovi B. A., zomr. 25.6.2014. Žalovaný podľa Zápisnice zo zasadnutia predstavenstva Poľnohospodárskeho družstva „Valča“, so sídlom vo Valči, uskutočneného dňa 02.02.2015, v bode 5/ prerokoval, - M.. P. A., žiadosť o prijatie za člena PD „Valča“ ..“ a prijal Uznesenie č. 2/2015 v znení: „Splnením podmienok a Stanov družstva predstavenstvo rozhodlo o prijatí M.. P. A. za člena družstva“. Vychádzajúc z relevantnej právnej úpravy, Stanov, prijatých rozhodnutí žalovaného a stavu, ktorý tu bol od roku 2015 rešpektovaný, krajský súd dospel k odlišnému právnenému záveru od okresného súdu. Ak M.. P. A. ako dedič po zomrelom otcovi (členovi družstva) žiadosťou zo dňa 30.1.2015 prejavil záujem o členstvo v družstve, členská schôdza jeho členstvo ako dediča neodmietla, predstavenstvo družstva podľa Uznesenia č. 2/2015 zo dňa 02.02.2015 rozhodlo o jeho prijatí za člena družstva, potom išlo o situáciu upravenú vo vyššie citovanom Článku 7 písm. b) Stanov žalovaného. Inak povedané, pokiaľ predstavenstvo družstva prijalo uznesenie č. 2/2015, ktorým rozhodlo o prijatí M.. P. A. za člena družstva na základe jeho žiadosti zo dňa 30.1.2015, obsahom ktorej bola žiadosť o prijatie za člena na základe Osvedčenia o dedičstve, potom boli splnené podmienky pre vznik členstva M.. P. A. v družstve žalovaného, v zmysle Článku 7 písm. b) v tom čase platných Stanov. Z uvedeného bolo potrebné uzavrieť to, že M.. P. A. prejavil svoju vôľu stať sa členom družstva, k čomu ho oprávňovalo prijaté uznesenie predstavenstva družstva, k tomuto členstvu v družstve sa hlásil a ako dedič tak vstúpil do práv a povinností poručiťľa. M.. P. A. zdedil práva a povinnosti od svojho právneho predchodcu, a preto do počtu jeho rokov členstva bolo potrebné zahrnúť nielen jeho dobu členstva, ale i dobu členstva jeho právneho predchodcu. Predsa dedič členských práv a povinností sa stáva členom družstva s účinkami ku dňu smrti poručiťľa (ex tunc) (NS ČR sp. zn. 29Cdo 2145/2010). V danom prípade išlo o odvodený (derivatívny) vznik členstva. Takémuto spôsobu vzniku členstva zodpovedá ten záver, podľa ktorého

dedič získava vo vzťahu k družstvu rovnaké právne postavenie ako jeho právny predchodca (NS ČR sp. zn. 29Cdo 136/2011), práve v dôsledku toho, že M.. P. A. požiadal o členstvo v žalovanom družstve za splnenia podmienok stanovených v § 232 ods. 1 veta druhá Obchodného zákonníka, v spojení s úpravou Stanov, stal sa členom žalovaného družstva spätne ku smrti poručiteľa (KS Nitra sp. zn. 26Cob/8/2018). Doložená Opravná doložka k osvedčeniu o dedičstve, predložená žalovaným až v odvolacom konaní zo dňa 10.03.2020 tak len dokladovala ten stav, ktorý už bol tvrdený, a podľa ktorého sa žalovaný a aj jeho člen M.. A. aj správali. Krajský súd preto zaujal odlišný záver k členstvu M.. P. A. od okresného súdu. V tejto súvislosti však považuje krajský súd za potrebné dodať, že zhodnotenie okresného súdu o tom, že M.. P. A. nikdy nebol a ani v súčasnej dobe nie je členom družstva, nebolo namieste, pretože bol vyjadrený záver bez toho, aby osobe, ktorá je takýto záverom dotknutá, bola daná možnosť sa vyjadriť. Z tohto vyššie uvedeného záveru bolo preto potrebné kontinuálne nazerať na členstvo M.. A. a jeho právneho predchodcu, a to aj vo vzťahu k posúdeniu údajov predloženej tabuľky na č.l. 171 a nasl. spisu, kde v riadku 122., v kolónke „dát. vstupu“ sú uvádzané dva dátumy vzniku členstva, a to 16.12.2005 a 27.11.1992, aj kolónky „zapl. Vklad“ a „súčin“, čo má vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu žalobcu.

13. Ďalšia námietka žalovaného spočívala v tvrdení, že okresný súd sa nevysporiadal s charakterom družstevných podielnických listov, ktorých menovitá hodnota je účtovaná v rámci samostatného analytického účtu 413 a ktorá účtovná menovitá hodnota nie je obchodným majetkom, a preto ju nemožno zaradiť do čistého obchodného imania. K tejto odvolacej námietke krajský súd poukazuje na to, že základom pre výpočet vyrovnacieho podielu v zmysle ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka je čisté obchodné imanie. Pre účely Obchodného zákonníka § 6 definuje pojem obchodného majetku, obchodné imanie, vlastné imanie a čisté obchodné imanie. Podľa odseku 3 tohto ustanovenia je čistým obchodným imaním obchodný majetok po odpočítaní záväzkov vzniknutých podnikateľovi v súvislosti s podnikaním. Pre správny záver o výške vyrovnacieho podielu je potrebné skúmať správnosť údajov, ktoré sú podkladom pre jeho výpočet, a to i údajov týkajúcich sa fondov a rezerv, keď je zrejmé, že pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, a ak to vyplýva zo stanov aj iných zabezpečovacích fondov. Ak družstvo disponuje majetkom v hodnote podielnických listov, tieto sú súčasťou majetku - základného imania družstva podľa ust. § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka. Z ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktoré je dispozitívnym ustanovením, vyplýva, že pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde. Podľa znenia Stanov platných a účinných v znení ku dňu zániku členstva žalobcu v družstve žalovaného okrem ich Článku 23, kde je upravený len nedeliteľný fond, nevyplýva žiadna iná úprava spôsobu určenia vyrovnacieho podielu. Pretože v Článku 16 Stanov nebol jasne stanovený základ tohto výpočtu, postup okresného súdu, ktorý vychádzal zo zákonnej úpravy, teda ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, bol správny.

14. Nesúhlasí však odvolací súd s námietkou žalovaného, že sa okresný súd nevysporiadal s odpočítaním zrážkovej dane. Predsa najprv musí byť nárok priznaný, musí zodpovedať skutočnému stavu a až potom, z takéhoto nároku, ktorý je priznaný, môže byť odpočítaná zrážková daň, ktorú odvádza ten, ktorý vyrovnávací podiel aj vypláca. Nie je možné uplatnený nárok znížiť o zrážkovú daň v rámci rozhodovania súdu.

15. Pokiaľ žalovaný namietal, že v konaní pred súdom prvej inštancie ponechal na zváženie súdu, či vykoná znalecké dokazovanie, ktoré okresným súdom nebolo vykonané, je potrebné upriamiť pozornosť na to, že je to strana sporu, ktorá disponuje prostriedkami procesnej obrany, sama sa rozhoduje, aké prostriedky procesnej obrany zvolí, v ktorej súvislosti sa zvýrazňuje ust. § 209 CSP, umožňujúce strane sporu predložiť súkromný znalecký posudok. Žalovanému teda nič nebránilo v tom, aby takýto súkromný znalecký posudok predložil, prípadne sa jednoznačne vyjadril a jednoznačne navrhol, či už zo strany súdu požadovať odborné vyjadrenie od odborne spôsobilej osoby alebo jednoznačne navrhnúť znalecké dokazovanie, avšak za zvýraznenia ust. § 209 CSP.

16. Odvolací súd na základe vyššie uvedených zhodnotení rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku I. v spojení aj so závislým výrokom III. zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd v novom konaní bude vychádzať z východísk vyjadrených krajským súdom za stavu, ak v novom konaní nenastane podstatná zmena skutkového a právneho stavu oproti tej, z ktorej vychádzal krajský súd. Krajským súdom sa ďalej uvádza i to, že ak je potrebné posudzovať aj skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, je potom žiaduce k týmto skutočnostiam takto i pristupovať. Zároveň je

však nevyhnutné klásť dôraz na dôkaznú povinnosť tej sporovej strany, ktorá má svoj nárok uplatnený v súdnom konaní preukázať.

17. Rozhodnutie Krajského súdu bolo stranám odoslané 25.6.2021, následne súd vo veci nariadil pojednávanie dňa 4.8.2021 na termín 24.9.2021 s tým, že uložil stranám, aby sa dôsledne oboznámili s rozhodnutím Krajského súdu a prípadne prostriedky procesného útoku a procesnej obrany navrhli obratom.

Právny zástupca žalovaného predložil do spisu 28.9.2021 odborné vyjadrenie Znaleckej organizácie Experta s.r.o. zo dňa 16.9.2021.

Protistrana zaslala súdu deň pred pojednávaním vyjadrenie, podrobne zdôvodnila svoj nesúhlas s odborným vyjadrením, ktoré predložil žalovaný. Ďalej sa písomne vyjadrila a zdôvodnila, prečo nemôže akceptovať právny názor odvolacieho súdu na vznik členstva M.. A. a hlavne rozhodovaciu činnosť predstavenstva družstva. Stotožnila so závermi krajského súdu, pokiaľ ide o zrážkovú daň a ďalej právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že namieta správnosť údajov v zozname členov družstva pre výpočet vyrovnávacieho podielu s tým, že žalovaný uviedol v zozname osoby, ako členov, ktorí v čase skončenia členstva, teda k 12.12.2018 už nežili, to znamená neboli členmi družstva. Ďalej žalovaný v zozname uviedol aj členov, pri ktorých nie je uvedený dátum zaplatenia členského vkladu, rovnako namietla výšku nedeliteľného fondu s tým, že podľa vedomosti žalobcu žalovaný účelovo zvýšil hodnotu nedeliteľného fondu, preto navrhla uložiť žalovanému predložiť hlavnú knihu účtov k 31.12.2017 a inventarizáciu účtov roku 2017 a navrhla ustanoviť znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku, na overenie správnosti vykázaného zostatku na účte 418, 422 a 413 v analytickom členení k 31.12.2017 a preskúmať zostatky týchto účtov vo vzájomných súvislostiach.

Súd návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré predložila právna zástupkyňa žalobcu zamietol vzhľadom na aplikovanú sudcovskú koncentráciu s tým, že prostriedky procesného útoku neboli uplatnené včas, o dôsledkoch čoho bol žalobca poučený ešte v uznesení tunajšieho súdu č.k. 17Cb/49/2019-87 (čl. 88).

18. Následne súd na nariadenom pojednávaní oboznámil s doterajším priebehom pojednávania, oboznámil s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline, ako aj zdôvodnil, že nevykoná dôkazy navrhnuté právnu zástupkyňou žalobcu s tým, že nechal právnym zástupcom strán priestor, na vyjadrenie sa. Právna zástupkyňa žalobcu zopakovala tvrdenia uvádzané v svojom písomnom vyjadrení k rozhodnutiu krajského súdu a zopakovala aj svoje vyjadrenia vo vzťahu k odbornému vyjadreniu. K otázke členstva M.. A., že v rámci dokazovania na prvostupňovom súde bolo preukázané, že družstvo neprijímalo za členov osoby, ktoré zdedili členské práva a povinnosti. Túto skutočnosť nepriamo mal potvrdiť aj predseda družstva pán O., ktorý uviedol podľa právnej zástupkyne žalobcu, že takýto členovia sa nikdy neprijímali, prijímali sa len členovia, ktorí nadobudli vyrovnávací podiel vyššej hodnoty a družstvo nemalo dostatok finančných prostriedkov na vyplatenie vyrovnacieho podielu, preto bolo pre družstvo výhodnejšie, aby takéto osoby prijali do členstva. Právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že namieta tú skutočnosť, že keď družstvo rozhodovalo o prijatí M.. A. za člena, družstvo ho neprijímalo z dôvodu, že bol dedičom členských práv a povinností, ale z dôvodu, že družstvo už malo voči nemu daňovú pohľadávku vo výške vyrovnacieho podielu. S týmto sa krajský súd podľa vyjadrenia právnej zástupkyne žalobcu nezaoberal. Pokiaľ M.. A. predložil osvedčenie o nadobudnutí členských práv a povinností, družstvo ho jednoducho za člena nezoberie a toho si družstvo asi aj bolo vedomé, pretože ho zobrali za člena až v roku 2020, podľa stanov, ktoré platili v roku 2019.

K zrážkovej dani na pojednávaní právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že jej dal za pravdu aj krajský súd, ktorý poukázal, že zrážková daň je daň z príjmu vydávaná zrážkou v čase, keď sa vypláca uplatnený nárok.

Čo sa týka výpočtu vyrovnávacieho podielu, poukázala na rozhodnutie krajského súdu, ktorý hovorí o tom, že je potrebné skúmať správnosť údajov, ktoré sú podkladom pre výpočet vyrovnávacieho podielu. V tejto súvislosti opätovne súd zdôrazňuje, že už 4.8. 2021 boli strany vyzvané, aby vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu navrhli obratom prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, pričom rozhodnutie krajského súdu bolo stranám doručené ešte v júni 2021. Napriek tomu právna zástupkyňa žalobcu navrhla ďalšie dôkazy až 3.11.2021, preto už súd na ne neprihliadal a ani dôkazy v ňou navrhnutom smere nevykonával.

19. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že pokiaľ ide o členstvo M.. A., tak ho považuje za nesporné, potvrdil ho aj krajský súd v svojom rozhodnutí. Čo sa týka zrážkovej dane uviedol, že okresný súd je viazaný rozhodnutím krajského súdu, avšak podľa zákona odvádza zrážkovú daň žalovaný, to znamená, že žalobcovi k dispozícii nikdy nedostane a preto podľa názoru právneho

zástupcu žalovaného nie je možné zaviazať žalovaného, aby platil niečo žalobcovi, čo mu vlastne nikdy nebude patriť.

Pokiaľ ide o družstevné podielnícke listy, odkázal na svoju predchádzajúcu argumentáciu, ako aj na odborné vyjadrenie, ktoré predložili.

20. Podľa § 227 ods.2 písm. b/ Obchodného zákonníka po splnení podmienok, vyplývajúcich zo zákona a stanov družstva vzniká členstvo za trvania družstva prijatím za člena na základe písomnej členskej prihlášky.

21. Podľa § 227 ods.4 Obchodného zákonníka členstvo nevzniká pred zaplatením vstupného vkladu.

22. Podľa § 228 veta prvá, druhá Obchodného zákonníka družstvo vedie zoznam všetkých svojich členov. Do zoznamu sa zapisuje okrem názvu a sídla právnickej osoby, alebo mena a bydliska fyzickej osoby ako člena aj výška jej členského vkladu a výška, v ktorej bol splatený.

23. Podľa § 231 ods.2 Obchodného zákonníka vystúpením zaniká členstvo v čase určenom stanovami, najdlhšie však uplynutím šiestich mesiacov odo dňa, keď člen písomne oznámil vystúpenie predstavenstvu družstva.

24. Podľa § 232 ods.1 veta prvá, druhá Obchodného zákonníka členstvo fyzickej osoby zaniká smrťou. Dedič členských práv a povinností poručiteľa môže požiadať družstvo o členstvo.

25. Podľa § 232 ods.3 Obchodného zákonníka dedič, ktorý sa nestal členom, má nárok na vyrovnací podiel člena, ktorého členstvo zaniklo.

26. Podľa § 233 ods.1 Obchodného zákonníka pri zániku členstva za trvania družstva má doterajší člen nárok na vyrovnací podiel.

27. Podľa § 233 ods.2 Obchodného zákonníka vyrovnací podiel sa určí pomerom splateného členského vkladu doterajšieho člena násobeného počtom ukončených rokov jeho členstva k súhrnu splatených členských vkladov všetkých členov násobených ukončenými rokmi ich členstva.

28. Podľa § 233 ods.3 Obchodného zákonníka pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, a ak to vyplýva zo stanov aj z iných zabezpečovacích fondov. Tak isto sa neprihliada na vklady členov s kratším ako ročným členstvom pred dňom, ku ktorému sa ročná závierka zostavuje.

29. Podľa § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka, právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu je splatné uplynutím troch mesiacov od schválenia riadnej účtovnej závierky za účtovné obdobie predchádzajúce účtovnému obdobiu, v ktorom zaniká účasť spoločníka v spoločnosti, alebo ak táto riadna účtovná závierka schválená nebola, tak uplynutím troch mesiacov odo dňa, kedy mala byť schválená. Nárok na podiel na zisku vzniká len za obdobie trvania členstva.

30. Podľa § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka, ustanovenia odsekov 2 - 4 sa použijú len pokiaľ Stanovy neurčujú inak.

31. Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia a zistený skutkový stav veci súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

32. Súd zdôrazňuje, že Uznesením Krajského súdu v Žiline zostal nedotknutý výrok II. pôvodného rozsudku prvostupňového súdu, ktorým prvostupňovým súd vo zvyšku sumy 193,72 € a úrokov z omeškania z tejto sumy vo výške 8 % ročne od 12.1.2019 do zaplatenia žalobu zamietol.

33. Následne zo žaloby a procesného návrhu v podobe procesného rozšírenia žaloby je zrejmé, že predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 70.850,88 € s príslušenstvom. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že bol členom PD Valča a domáhal sa následne, ako z družstva vystúpil doplatenia

vyrovnávacieho podielu. Nebola medzi stranami spornosť o tom, že žalobcovi vzniklo členstvo v družstve 8.12.2006 a ukončené bolo 12.12.2018 a že vznikol žalobcovi nárok na vyrovnávací podiel, avšak žalovaný stanovil vyrovnávací podiel vo výške 52.113,07 € a po odpočítaní zrážkovej dane vyplatil žalobcovi sumu 48.929,96 €. Spor medzi stranami bol práve o výšku vyrovnávacieho podielu s tým, že žalobca nerozporoval, že by vzorec, podľa ktorého žalovaný vyrátať vyrovnávací podiel bol nesprávny, avšak rozporoval správnosť jednotlivých položiek do vzorca dosadených. Jedným z kritérií na určenie výšky vyrovnacieho podielu je výška splateného členského vkladu a počet ukončených rokov členstva. V danom prípade, v zmysle záverov krajského súdu, ktorý sa stotožnil so záverom okresného súdu je zrejmé, že rozhodujúci je pre výpočet vyrovnacieho podielu počet ukončených bežných rokov členstva a nie kalendárnych rokov členstva a potom krajský súd súhlasil tiež so záverom okresného súdu, že splatený členský vklad za rok mal byť vynásobený počtom 12 rokov, pričom za stavu splateného členského vkladu v sume 6.640,- € dostaneme sumu 79.680,- €. Krajský súd však upozornil, že tento výsledok sa nepremietol do sumy súhrnu členských vkladov podľa spodnej časti tabuľky na čl. 174 v sume 1.472.088,- €, pričom táto suma správne mala byť navýšená o sumu 6.640,- € (pretože žalovaný nesprávne vychádzal z 11. tich rokov členstva, pričom, ako bolo ustálené počet ukončených rokov členstva bol 12) a po takomto navýšení suma v spodnej časti tabuľky na čl. 174 správne mala byť 1.478.728,- € (1.472.088 + 6.640).

34. Vo vzťahu k námietke žalovaného k okresným súdom nesprávne vyhodnoteného členstva M.. A. krajský súd uviedol, s poukazom na ustanovenie § 232 Obchodného zákonníka, že smrťou fyzickej osoby členstvo v družstve zaniká t.j. zaniká členský vzťah k družstvu, v dôsledku univerzálnej sukcesie vstupuje dedič, ex lege do všetkých práv a povinností zomrelého člena vrátane práv a povinností vyplývajúcich zo Stanov družstva, s výnimkou členstva v družstve, o ktoré môže dedič požiadať. Teda podmienkou vzniku členstva v družstve je žiadosť o členstvo. Potom ak dedič o členstvo požiada a predstavenstvo družstva s touto žiadosťou súhlasí, stáva sa dedič členom družstva, namiesto svojho právneho predchodcu. M.. P. A. bol dedičom po nebohom B. A.. M.. P. A. požiadal o prijatie za člena PD Valča 30.1.2015, na základe Osvedčenia o dedičstve 18D/357/2014., po svojom nebohom otcovi B. A., ktorý zomrel 25.6.2014. Následne potom žalovaný, ako vyplynulo zo Zápisnice zo zasadnutia predstavenstva PD Valča, uskutočneného dňa 2.2.2015 v bode V., prerokoval žiadosť M.. A. o prijatie za člena PD Valča a rozhodol o jeho prijatí za člena. Boli teda splnené obidve podmienky, teda žiadosť o členstvo a súhlas predstavenstva družstva s touto žiadosťou a preto M.. P.K. A. zdedil práva a povinnosti od svojho predchodcu, vstúpil do jeho práv a povinností a preto do počtu rokov jeho členstva bolo potrebné zahrnúť nielen jeho dobu členstva ale i dobu členstva jeho právneho predchodcu a na základe týchto záverov krajského súdu potom počet rokov členstva P. A. bol v tabuľke na čl. 173 opak v počte 12 rokov uvedený správne.

35. Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúceho sa charakteru družstevných podielnických listov krajský súd v tomto smere prijal záver v zhode s okresným súdom, že ak družstvo disponuje s majetkom v hodnote podielnických listov, tieto sú súčasťou majetku - základného imania družstva podľa § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka. Krajský súd tiež skonštatoval, že z ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde. Podľa znenia Stanov platných v znení ku dňu zániku členstva žalobcu v družstve žalovaného v čl. 23 je upravený len nedeliteľný fond. Z tohto článku, ani zo Stanov nevyplýva žiadna iná úprava spôsobu určenia a výpočtu vyrovnacieho podielu, preto krajský súd zhodnotil, že postup okresného súdu, ktorý vychádzal zo zákonnej úpravy, teda z ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka bol správny a teda hodnotu podielnických listov nie je možné odpočítat. Za striktného dodržania § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka je možné odpočítat len sumu uvedenú v nedeliteľnom fonde. Z tohto aj súd vychádzal a potom odborné vyjadrenie spoločnosti Experta znalecká organizácia, ktoré predložil žalovaný súd nebral do úvahy, lebo skutočnosť, či podielnické listy je potrebné odrátať od základného imania alebo nie, je čiste otázkou právnou, naviac odborné vyjadrenie sa opieralo podľa vlastných záverov o odbornú literatúru zameranú na problematiku družstevných podielnických listov vo vzťahu k vyčísleniu vyrovnacieho podielu, pričom touto odbornou literatúrou bol jeden jediný odborný článok T.. Q. R. zo dňa 12.8.2019 s názvom - Postup pri výpočte vyrovnacieho podielu člena družstva, ktorému členstvo zaniklo za trvania družstva. Naďalej však súd zotráva na svojom vyjadrení, že daná skutočnosť je otázkou právnou.

36. Ďalšou namietanou skutočnosťou zo strany žalovaného bolo odpočítanie zrážkovej dane, pričom krajský súd konštatoval správnosť postupu okresného súdu a uzavrel, že nie je možné uplatnený nárok znížiť o zrážkovú daň v rámci rozhodovania súdu.

37. Vzhľadom na vyššie ustálené kritéria pre výpočet vyrovnacieho podielu, potom súd pri výpočte postupoval nasledovne.

Počet rokov členstva žalobcu v družstve 12 vynásobený výškou splateného členského vkladu v sume 6.640,- € predstavuje celkom sumu 79.680,- €

Potom následne súhrn splatených členských vkladov aj v zmysle tabuľky na čl. 174 má byť 1.472.088,- € (táto suma je správna, lebo ráta s 12.timi rokmi členstva MVDr. P. A.) a k tejto sume je potrebné prirátat sumu 6.640,- € za jeden rok členstva žalobcu navyše, lebo žalovaný vychádzal z 11. tich rokov členstva a správne mal vychádzať z 12. tich rokov členstva. Dostaneme sumu 1.478.728,- €.

Následne sumu 79.680,- € (počet rokov členstva vynásobených s platením členským vkladom žalobcu) vydělíme sumou 1.478.728,- € a dostaneme koeficient 0,05388, pričom týmto koeficientom sa následne vynásobí čisté obchodné imanie v sume 1.525.420,- € a výsledná suma je 82.189,63 €, ktorá suma je výškou vyrovnacieho podielu žalobcu, na ktorý má nárok.

Žalobcovi však bola vyplatená suma 48.929,96 € a teda žalovaný mu má doplatiť sumu 33.259,67 €, ku ktorej zaplateniu súd žalovaného zaviazal.

38. Žalobca si uplatnil z dlžnej sumy aj úroky z omeškania, pričom v zmysle čl. 16 Stanov, vyrovnací podiel je splatný do 30. tich dní od zániku členstva. Členstvo žalobcu zaniklo 12.12.2018, vyrovnávací podiel bol teda splatný 11.1.2019 a teda dňom 12.1.2019 sa žalovaný dostal do omeškania, preto od tohto dátumu súd priznal úroky z omeškania z dlžnej sumy.

Pokiaľ ide o výšku úrokov z omeškania, daný vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa spravuje s poukazom na ust. § 261 ods. 6, písm. b) Obchodného zákonníka, obchodným zákonníkom, potom teda úroková sadzba zákonných úrokov z omeškania podľa § 269 ods. 2 a § 269a Obchodného zákonníka, v spojení s § 1 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 21/2013 Z. z. je 8 percentuálnych bodov a v tejto výške si žalobca aj úroky z omeškania uplatnil, preto mu ich súd takto uplatnené priznal.

39. Keďže predmetom konania po vrátení veci odvolacím súdom v zmysle zrušeného výroku I. rozsudku prvostupňového súdu zostala len suma 70.657,16 € (výrok II. prvostupňového súdu, čo sa týka zamietajúcej časti nadobudol právoplatnosť) a žalobcovi bola priznaná po vrátení veci krajským súdom suma 33.259,67 €, tak v zostávajúcej časti 37.397,49 € spolu s príslušenstvom bola žaloba zamietnutá.

40. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Dôležité je, že žalobou v zmysle jej rozšírenia sa žalobca v tomto konaní domáhal zaplatenia sumy 70.850,88 €, čo predstavuje 100 %. Priznaná mu však bola suma 33.259,67 €, čo predstavuje 46,94 % úspech žalobcu a 53,06 % úspech žalovaného, potom čistý úspech žalovaného predstavuje 6,12 % (53,06 % - 46,94 %).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.